Nemzetközi bestseller

EGY KOCKA NAPLÓJA

WIMPY STEVE – MINECRAFT-REJTÉLYEK

Nem hivatalos Minecraft-napló

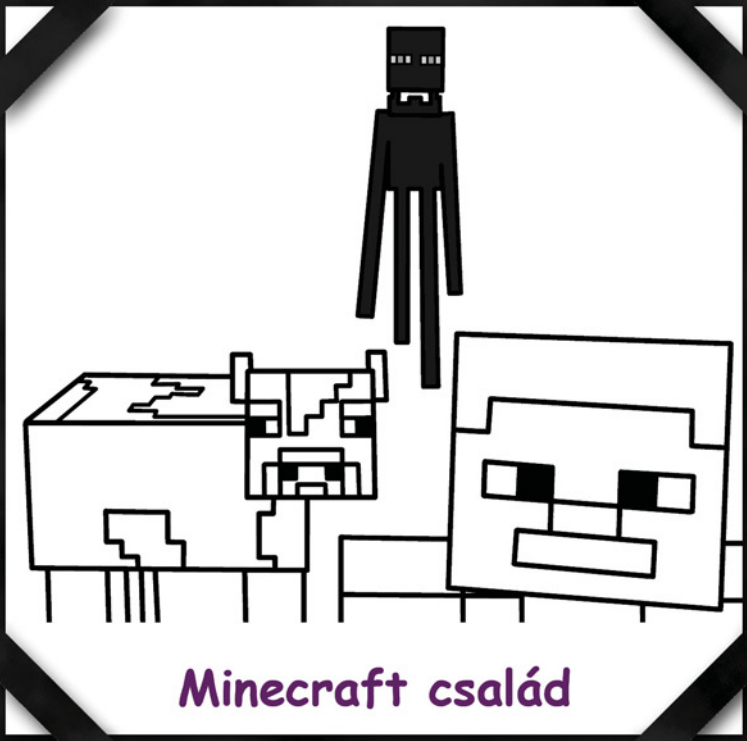

Hatodik rész

Minecrafty Family

EGY KOCKA NAPLÓJA

WIMPY STEVE – MINECRAFT-REJTÉLYEK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

HÉTFŐ

Nem tudom, emlékeztek-e, a legutóbbi naplóm azzal ért véget, hogy: „Jaj, ne! EZ meg mit keres itt?” Na hát, azért ez nem merült ki ennyiben. Őszintén szólva a valódi reakcióm némi sikoltozást meg fejvesztve menekülést is magában foglalt.

Oké, bevallom, elegánsabban is kezdődhetett volna az új Minecraft-világban töltött idő. De hát mire számítottam? Az egyik percben még a nyusziház meleg és száraz könyvtárában álltam, aztán kinyitottam a *Minecraft-rejtélyek* című kötetet a lebegő könyves asztalon, és hirtelen egy sötét, eső áztatta mezőn találtam magam. Aztán a helyzet ROSSZABBRA fordult! Sarkon fordultam, és megpillantottam – na, erre varrjatok gombot…

egy ufót!

Kivéve, hogy nem azonosítatlan REPÜLŐ tárgy, hanem azonosítatlan LEBEGŐ tárgy volt!

Nem hittem a szememnek! Éppen olyan volt, mint egy repülő csészealj abból a régi fekete-fehér filmből, amit egyszer apával láttam. Hatalmas volt, fehéren ragyogott, a sima, kerek közepéhez lapos perem tartozott. És a mező fölött LEBEGETT!

Aztán száguldani kezdtek a gondolataim. Ha a Minecraftban léteznek ufók, akkor vannak föl-dönkívüliek is? Ez lenne az egyik „Minecraft-rejtély"? És ami fontosabb – ezek az idegenek vajon ellenségesek? A gondolattól, hogy a földönkívülieket is a végére illesszem a hosszú listának, rajta mindazzal, ami ki akart nyírni a Minecraftban, a frászt hozta rám. NEM IS KICSIT!

Aztán az ufó alá néztem, és valami még rosszabbat láttam…

BEVÉGZŐKET!

Egy ufó és egy bevégző együtt? Hirtelen bevillant, hogy a luxusfaház világában a kitépett lapon a bevégzőkről azt mondták, hogy csak látogatók a felszínen. Vajon ezért lehet, hogy képesek hirtelen eltűnni, aztán megint felbukkanni? A bevégzők valójában földönkívüliek lehettek, és ez AZ Ő UFÓJUK volt? *nyel*

Akkor csúszhatott ki pár sikoly. (Talán.) Pánikszerűen kerestem valamit, ami mögé elrejtőzhetek. Egyetlen fa sem volt a közelben, csak viszonylag magas búza. Aztán bekapcsoltak a túlélési ösztöneim, és a lehető legjobban összehúztam magam. Egy ÖRÖKKÉVALÓSÁGIG guggoltam ott olyan kicsire összehúzva magam, ahogy csak tudtam. Aztán összeszedtem a bátorságomat, és kilestem a búzából. Na, ez nagy hiba volt!

A bevégző hirtelen felém fordult, a szeme lilán világított az esős sötétben. Ekkor kapcsolt be a másik kipróbált és sokszor bizonyított túlélési ösztönöm – FUTÁSNAK EREDTEM!

Mire észbe kaptam, már nyakamba kaptam a tömzsi kockalábamat, és száguldottam, ahogy csak bírtam! (Azt hiszem, szerencsémre a mennydörgés és a zuhogó eső nagyjából-egészéből elnyomta a sikolyaim hangját.) Nem volt tervem azon túl, hogy minél gyorsabban minél távolabbra kerüljek a bevégzőktől és az űrhajójuktól.

Miután elhagytam a búzamezőt, lassítottam. A sötétben nem láttam valami sokat, és nem akartam vakon belezuhanni egy mobokkal teli lyukba, ahonnan esélyem sem lenne valaha is kijutni. Aztán meg zombinyöszörgést hallottam, amit az eső kopogása sem tudott elnyomni. Közel járnak! Ide pánikszoba kell!

Előkaptam az ásómat, és összegyűjtöttem egy kupac földkockát, hogy gyorsan pánikszobát építsek magamnak. Nos, a név tökéletesen passzolt, mert PÁNIKBA estem! Három zombi bukkant elő az esőfüggöny mögül, három különböző irányból. Körülvettek!

Észbontó sebességgel pakoltam egymásra a kockákat, miközben a zombik egyre közelebb és közelebb csoszogtak. A második fal is elkészült. Még közelebb döcögtek, undok zöld karjukkal felém nyúltak. Megvoltam a harmadik fallal is, de már majdnem elértek. Hangos, dühös nyöszörgésük betöltötte a fülemet! Az utolsó kockát abban a pillanatban dobtam a helyére, hogy odaértek hozzám. Huh!

Sajnos a pánikszobám egy egészen pici, egyetlen kocka széles lyuk. (Igen, akkora, mint egy iskolai öltözőszekrény.) A nagy kapkodásban arra sem maradt időm, hogy felmásszak, és tetőt tegyek rá.

Na mindegy, bőrig áztam, de biztonságban voltam! (Legalábbis azt hittem.)

Aztán meghallottam az ismerős sziszegő-kaparó hangot, amitől végigfutott a hideg a kockahátamon… egy PÓK! Talán már említettem… GYŰLÖLÖM a pókokat! A lábai sebesen kaparták a földet, ahogy szüntelenül körözött a pánikszobám körül.

Légyszi, menj el, légyszi, menj el, légyszi, menj el…

Aztán hirtelen koppant valami a sisakomon! JUJ! Felnéztem az esőbe, és nyolc dühös szemet láttam a fejem fölött. MEGHARAPOTT! Gondolkodás nélkül odacsaptam neki! Csak egy ásó volt a kezemben, de az is elégnek bizonyult, hogy lesöpörjem a pókot a pánikszobám tetejéről. Csakhogy ezzel még FEL IS BOSSZANTOTTAM!

Tennem kellett valamit, de esélyem sem volt elfutni. A dühös pókon kívül még mindig jó

pár zombi nyöszörgését hallottam odakintről! Cikáztak a gondolataim, és végül elő is álltam egy tervvel. Nem tudtam, hogy JÓ terv-e, de annál biztosan jobb volt, mint tétlenül várni, hogy pókkaja legyek!

Az ásóval ráütöttem a földre a lábam alatt, és amikor a kocka szétvált, leugrottam. A pók vadul pörgött-forgott a lyuk fölött, és dühödten sziszegett, de nem ért el! Belerántottam a földkockát a lyukba, és lezártam vele. MOST biztonságban voltam!

Az éjszaka hátralévő részét így töltöttem, a napkeltét várva. Azt kell mondjam, nagyon hosszúúúú éjszaka volt. *sóhaj*

KEDD

Jó hír: új ház!
Rossz hír: ki kell kupálni.

Ma reggel, miután a zombik lángra kaptak, és köhögőgörcs közepette elégtek, óvatosan kilestem a pánikszobám mögül. Az ufó még mindig a búzamező fölött lebegett, de a bevégzők eltűntek! Féltem, hogy még mindig odabent vannak, de úgy döntöttem, így is nekieredek!

Nem akartam megkockáztatni, hogy észrevesznek, ezért ügyeltem rá, hogy a pánikszoba köztem meg az ufó között maradjon. Felszaladtam egy kisebb dombra a közelben, és a túloldalán elindultam lefelé. Amikor a búzamező és az ufó már teljesen eltűnt szem elől, végre rám köszöntött a jószerencse – találtam egy házat.

Pár szétszórt fa mögött állt, nem messze a dombtól. Kiváló megfigyelőképességem (hehe)

segítségével megállapítottam, hogy ez egy valódi ház, nem valamiféle óriási állat. Igazság szerint nem volt nehéz dolgom, mert sima házalakja volt egyenes falakkal, elöl pedig egy igazi faajtóval.

Sajnos üres volt, és leginkább földből állt.
Ami azt illeti, alapvetően a luxusfaház földből épült verziója volt (a luxustól eltekintve). Na mindegy, nem volt nagy dolog, de azt jelentette, hogy nem kell megint egy földből készült picike pánikszobában töltenem az éjszakát! Juhúúú!

Bejártam a környéket, hátha találok még valami érdekeset. Nem volt szerencsém. Csak pár barlangbejáratra meg egy kis folyóra bukkantam. (Nincs falu = nincs kert = nincs étel) *sóhaj*

Nem jutottam messzire, amikor MEGINT el-kezdett esni. Zsinórban a második napon! Az-tán nagyon gyorsan NAGYON sötét lett, és már zuhogott az eső! Villámok cikáztak, és úgy

döntöttem, akkor ennyi elég is a felfedezősdiből. Már sprinteltem is vissza a földházhoz.

Közvetlenül a ház mögött villám csapott be. Egy pillanattal később megpillantottam valamit, amit még sosem láttam a Minecraftban – egy világító kék szörnyet! Valamiféle űrlény lehetett talán?

Aztán csoszogni kezdett felém! Jaj, ne! A kéken világító szörnyeteg meg én egyaránt az ajtó felé tartottunk!

Aztán még ROSSZABBRA fordultak a dolgok! Egy csontváz lépett be a ház kertjébe, és lőni kezdett rám. Leszegtem a fejem, és még gyorsabban futottam a földház felé.

Másodpercekkel a világító kék lény előtt értem az ajtóhoz. Tényleg nagyon furcsa volt. Úgy nézett ki, mint egy… világító kék creeper! Még ugyanolyan mogorva képet is vágott hozzá!

Aztán a csontváz egyik nyílvessője az ajtóba fúródott mellettem! Valahogy azért sikerült felfeszítenem, és hanyatt beestem a házba.

Mindkét szörnyeteg elindult felém, egyre KÖZELEBB jártak! A csontváz megint lőtt. Ezúttal azonban a világító kék mobot találta el, ami megfordult, és elkezdett villogni, mint egy creeper. Ez GÁZ volt!

Amilyen gyorsan csak bírtam, hátrébb tántorogtam az ajtóból! A világító kék lény egyre nagyobbra és nagyobbra és NAGYOBBRA duzzadt! A csontváz MEGINT rálőtt! (Micsoda tökfej!) Aztán…

BUMMMM!

A leghangosabb, legfülsiketítőbb robbanás, amit valaha hallottam, felkapott, és átrepített a szoba másik végébe.

Amikor a gomolygó füstfelhő szertefoszlott, sem a csontváz, sem a világító kék creeper nem volt sehol. (Ezen nem lepődtem meg.)
De ugyanúgy eltűnt a házam eleje is. Hinnye!

Az éjszaka hátralévő része kész őrület volt, szünet nélkül kapkodnom kellett, hogy lezárjam a falakat, miközben meg kellett akadályoznom, hogy a mobok bemásszanak. (Bár a nyuszi-világban is játszottam ugyanezt a játékot, azért sokkal nehezebb – és félelmetesebb – a mobokat kint tartani, mint a nyulakat bent!)

Elővettem minden föld- és kőkockát, amit a feneketlen zsebemben találtam, és a helyükre dobáltam őket. Nem volt elég! Elővettem minden deszkát is, és azokat is betettem a falba. ENNYI SEM volt elég! Felkapaszkodtam a létrán a padlásra, és földkockákat vettem ki a falakból. Aztán zombikon kellett átküzdenem magam, hogy ugyanezeket a kockákat beillesszem új helyükre a bejárat mellett. HUH!

Végül sikerült befoltoznom a tátongó lyukat annyira, hogy a zombik és a creeperek ne juthassanak be. Azért így is céltáblának használtak a megmaradt réseken keresztül.

Még az sem állított meg minden mobot, amikor elbújtam a padláson – mármint amikor visszavonultam a padlásra. A pókok így is bejutottak a házba, egyszerűen átmásztak a falon. (A harmadik után nem számoltam, de már az is hárommal több volt a kelleténél!)

A házamat megszállták! Itt már nem lett volna elég a kártevőirtás! Egy igazi Terminátor kellett volna!

SZERDA

Jó hír: kitépett lapok!
Rossz hír: a föld alatt lenni ártalmas az egészségemre.

Soha nem örültem még annyira napkeltének, mint ma reggel! Szerintem már nem sokáig húztam volna!

Íme egy gyors összegzés az éjszakai csatamaratonról:

1) A fejszém: annyi neki!
2) A nyílvesszőim: legalább 30 odalett!
3) Az idegeim: cafatokban!

Az éjszaka végére annyira nehéz helyzetbe kerültem, hogy már a lapátommal kellett csépelnem a betolakodókat! És az egészben az a legrosszabb, hogy nem is csinálhatok új

fejszét, mert nincs sem kockakövem, sem barkácsasztalom!

Reggel azért rájöttem, hogy az éjszaka alakulhatott volna SOKKAL rosszabbul is. (Tudom, hogy már a gondolat is észbontó.) Az odakint hemzsegő moboknak csak a töredéke jutott be a házba, mert a világító kék creeper véletlenül mobcsapdát állított! A robbanás következtében akkora kráter jött létre, hogy az ostoba mobok egyenesen belegyalogoltak, és nem tudtak belőle kimászni! Hűha, mennyi oszladozó hús és csont lebegett a lyuk fölött ma reggel!

Sajnos az éjszaka izgalmai után elég hosszú lett mára a tennivalóim listája:

1) Valahogyan pótolnom kellett a felrobbantott bejárati ajtót. (Sajnos egy zombi az éjjel magával vitte a régit.)

2) El kellett tüntetnem a megmaradt lyukakat a földház falaiban.
3) Fel kellett töltenem a krátert az udvarban, nehogy véletlenül én essek bele a mobcsapdába.
4) Új fejszét kellett készítenem!

Jobb is lesz, ha nekiállok. *sóhaj*

▪ ▪ ▪

Hű, de mozgalmas napom volt!

Először is sikerült úgy összetákolnom a földházat, hogy ne juthassanak be a mobok. Ajtóm továbbra sincs, de legalább a falban nem maradt egyetlen lyuk sem, amin keresztül a csontvázak belőhettek, vagy a pókok bemászhattak volna. Gondoltam, kezdetnek ez megteszi!

Másodszor, ami a legfontosabb, megoldottam a barkácsasztal problémáját. (Mármint azt, hogy nem volt olyanom.)

Elmesélem…

Épp a falat javítottam, amikor feltűnt, hogy a padló kockaköveinek nem esett baja. Erősebbek voltak, mint a föld! Úgy döntöttem hát, hogy ezekkel a kövekkel foltozom be a falak lyukait. (Ravasz, mi?)

Aztán épp a padlót ástam, amikor felfedeztem valami fantasztikusat az egyik kockakő alatt! Egy rejtett létrát, ami egy megvilágított pincébe vezetett!

Hegyeztem a fülemet, hátha a rám leselkedő veszély árulkodó hangjait hallom: csontok kattogását, sziszegést-kaparászást, nyöszörgést vagy vijjogást (továbbra sem rajongok a denevérekért). Semmit nem hallottam, úgyhogy elővettem az íjamat (biztos, ami biztos), és lemásztam körülnézni.

Nos, akadt ott jó hír és rossz hír is…

Jó hír: találtam egy műhelyt régi mikrohullámú sütővel, egy csomó ládával, és ami a legjobb, egy barkácsasztallal!

Rossz hír: NEM volt sem ágy, sem lebegő könyves asztal! Újabb felfedezőutakat látok a jövőmben.

Fellelkesített, hogy rátaláltam a barkácsasztalra, mert nagy szükségem volt egy új fejszére – méghozzá GYORSAN! És nem elégedtem meg ennyivel. Hogy tökéletesen felkészült legyek, gyártottam egy új kőcsákányt meg egy másik kőlapátot is. (BŐVEN akadt még ásnivalóm.)

Aztán megvizsgáltam a két fáklyával megvilágított folyosót, amik a pincében lévő műhelyből indultak ki. Mindegyik mellett fatábla lógott. Az egyiken az állt: „Portál", a másikon pedig: „Bánya".

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a KönyvSárkányon!

Megrendelem most a Könyvmolyképzőn!

Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

2025.07.01.-i állapot

Tényleg jó lett volna felfedezni a folyosókat és a pince többi részét, de későre járt az idő, és NEM akartam megint mobokkal harcolni BENT a házamban! Felelős döntést hoztam hát (anya büszke lett volna), és visszamentem befejezni a földház falának javítását.

Nos, örülök, hogy készítettem új lapátot és csákányt. A délután hátralévő részében RENGETEGET ástam! Úgy döntöttem, ha már ennyi problémát kell megoldanom, két legyet ütök egy csapásra.

A ház előtti mobcsapdát úgy tettem hatékonyabbá, hogy nagyobbra és mélyebbre ástam. Aztán a csapdából származó kockákkal javítottam ki a ház falát. És csináltam még valami nagyon okosat – a felrobbantott fal alsó két sorának helyére kockaköveket helyeztem el. (Az én házamat ugyan nem lepik el megint a szörnyek!)